

Alina Bronsky

L'ÚLTIM AMOR DE BABA DÚNIA

Traducció **Ramon Farrés**

Editorial
**LES
HORES**

L'ÚLTIM AMOR DE BABA DÚNIA

Alina Bronsky
L'ÚLTIM AMOR DE BABA DÚNIA

Traducció de **Ramon Farrés**

Editorial **LES HORES**

Títol original en alemany: *Baba Dunjas Letzte Liebe*
Autor: Alina Bronsky

Aquesta traducció ha rebut una subvenció del Goethe-Institut, agraïm la seva col·laboració.

El treball del traductor ha estat incentivat per TOLEDO, un programa de la Fundació Robert Bosch i del Deutscher Übersetzerfonds (Fons Alemany per a Traductors). L'ajut inclouïa una estada de treball al Literarisches Colloquium de Berlín.

Primera edició: setembre 2019

Copyright© 2015, 2017
Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/ Germany

© de la traducció: Ramon Farrés
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Correcció: Maite Puig, Manuel Gómez Poyato i David Sempere
Maquetació: Dan Monells

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com
© de les fotos de la coberta: iStockPhotos

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B 16732-2019
ISBN: 978-84-949049-5-0

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

L'ÚLTIM AMOR DE BABA DÚNIA

DURANT LA NIT EM torna a despertar el gall de la Maria, en Konstantin. Per a la Maria és una mena de substitut d'home. Ella el va criar i quan encara era un pollet ja l'amanyagava i l'aviciava; ara s'ha fet gran i no serveix per a res. Es passeja amb aire fatxada pel pati de la Maria i em mira de reüll des de la distància. El seu rellotge interior no va a l'hora, ja des de sempre, però no crec que tingui a veure amb la radiació. No se la pot fer responsable de tot el que ve al món amb una tara.

Aixeco la flassada i poso els peus a terra. Sobre l'empostissat hi ha una estoreta que vaig trenar amb tires de llençols vells. A l'hivern tinc molt temps, perquè llavors no m'he de cuidar del jardí. A l'hivern rarament surto, només per anar a buscar aigua o llenya o per treure la neu de davant de la porta. Però ara és estiu i de bon matí ja estic llevada per torçar el coll al gall de la Maria.

Cada matí m'enduc una sorpresa quan em miro els peus, tan nuosos i amples dintre de les sandàlies alemanyes de caminar. Les sandàlies són robustes. Sobreviuen a tot, d'aquí a pocs anys segur que també a mi.

No sempre he tingut uns peus tan amples i aixafats. Abans eren prims i delicats, empolsinats per la brutícia seca del carrer, preciosos sense cap mena de sabata. En Iegor adorava els meus peus. Em va prohibir que anés descalça perquè els homes s'excitaven només de veure'm els dits dels peus.

Quan ara apareix per aquí, li ensenyo les protuberàncies dins les sandàlies de caminar i li dic: Ho veus, què n'ha quedat, d'aquella esplendor?

I ell riu i diu que encara són bonics. D'ençà que és mort és molt educat, el mentider.

Necessito uns quants minuts per activar la circulació. Em quedo dreta, agafada als peus del llit. Tinc el cap una mica ennuvolat. En Konstantin, el gall de la Maria, gralla com si l'escanyessin. Potser algú se m'ha avançat.

Agafo el barnús de la cadira. Havia sigut virolat, amb flors vermelles sobre fons negre. Ara les flors ja no es veuen. Però és net, això és important per a mi. La Irina m'ha promès que me n'enviaria un de nou. Me'l poso i em cordo el cinturó. Espolso la flassada de plomissol, la poso sobre el llit, l'alliso amb la mà i hi estenc al damunt el cobrellit brodat. Llavors em dirigeixo a la porta. Els primers passos després de despertar-me sempre són lents.

El cel de color blau clar cobreix el poble com un llençol descolorit. Es veu una mica de sol. No m'entra al cap que el mateix sol brilli per a tothom: per a la reina d'Anglaterra, per al president negre dels Estats Units, per a la Irina a Alemanya, per al gall Konstantin de la Maria. I per a mi, la Baba Dúnia, que fins fa trenta anys vaig arreglar fractures d'ossos i vaig acollir nadons d'altra gent, i avui decideixo convertir-me en una assassina. En Konstantin és una criatura estúpida, la seva cridòria no serveix de res. A més a més fa temps que no he menjat sopa de pollastre.

El gall està posat sobre la tanca i m'observa. De cua d'ull veig en Iegor repenjat al tronc de la meva pomera. Segur que té una expressió burleta a la cara. La tanca està torta i el vent la fa trontollar. L'ocell estúpid hi fa equilibris com un acrobata borratxo.

—Vine aquí, preciositat —li dic—. Vine, que et faré callar.

Estiro la mà. Ell agita les ales i deixa anar un esgarip. La pelleringa del coll és més aviat grisa que rosa i li tremola nerviosa. Intento recordar quina edat té. La Maria no m'ho perdonarà, penso. La meva mà estirada queda surant en l'aire.

I llavors, abans que hagi arribat a tocar-lo, el gall cau als meus peus.

La Maria ha dit que se li trencaria el cor. O sigui que ho he de fer jo.

Està asseguda al meu pati i es moca amb un mocador de quadres. S'ha girat per no haver de veure com arrenco les plomes amb clapes pàl·lides i les tiro en una bossa de plàstic. El plomissol sura per l'aire.

—M'estimava —diu ella—. Quan jo entrava al pati, em mirava sempre d'una manera...

La bossa està mig plena. En Konstantin està quasi indecentment nu a la meva falda. Un dels seus ulls està mig obert i mira al cel.

—Guaita —diu—. Sembla que encara ens escolti.

—Segur que no hi ha res que no t'hagi sentit dir ja.

Aquesta és la veritat. La Maria sempre parlava amb ell. Això em fa témer que a partir d'ara tindrè menys tranquil·litat. Tret de mi tothom necessita algú per parlar-hi, i la Maria de manera molt especial. Jo soc la seva veïna més pròxima, només la tanca separa els nostres terrenys. I potser algun dia va ser una tanca com cal. Ara mateix és més aviat la idea d'una tanca.

—Explica'm d'una vegada com ha passat exactament. — La veu de la Maria és la d'una viuda.

—Ja t’ho he explicat mil cops. He sortit perquè cridava, i llavors ha caigut de sobte de la tanca. Directe als meus peus.

—Potser algú li ha llançat una maledicció.

Assenteixo amb el cap. La Maria creu en aquestes coses. Les llàgrimes li corren per les galtes i desapareixen a les arrugues profundes. I això que almenys és deu anys més jove que jo. La seva formació no és res de l’altre món: és munyidora de professió, una dona senzilla. Aquí no hi té ni una sola vaca, però sí una cabra que viu a casa seva i mira la televisió amb ella, quan al televisor s’hi veu alguna cosa. Així té companyia d’una criatura que respira. L’única cosa és que la cabra no pot contestar. O sigui que contesto jo.

—Qui vols que li llanci una maledicció, al teu estúpid ocell?

—Xxxxxt. No es parla així d’un mort. I a més a més la gent és dolenta.

—La gent és gandula —dic jo—. Vols coure’l?

Fa un gest de rebuig amb la mà.

—D’acord. Doncs ho faré jo.

Fa que sí amb el cap i es mira de reüll la bossa amb les plomes.

—De fet volia enterrar-lo.

—Això ho hauries hagut de dir abans. Ara hauries de posar-li les plomes al costat, per tal que la seva gent no se’n burli al cel.

La Maria rumia.

—Què hi farem. Tu el cous i em dones la meitat de la sopa.

Ja sabia que la cosa acabaria així. Poques vegades mengem carn, i la Maria és una golafre.

Assenteixo i estiro la parpella arrugada per sobre l’ull vidriós del gall.

